

Dincolo de oricare din preferințele noastre personale, simțem datori să fim prezenți în frontul socialist cu cele mai importante și mai eficiente lucrări pentru zilele pe care le trăim. Acele spectacole care să răspundă, prin conținutul și forma lor, „prezent” la năzuințele întregului popor. În acest fel, ne vom simți și mai strâns legați cu viitorul. Pentru că partidul ne-a dat această nemaîntîlnită însușire de a ne întâlni, în fiecare clipă și în orice loc, cu timpul de miine.

Ion Cojar

RĂSPUNDEREA FAȚĂ DE PROFESIUNE

Ca și toți ceilalți de o vîrstă cu mine, întreaga mea educație s-a făcut sub semnul anilor clocotitori ai socialismului. De la primele buchi și pînă la diploma de stat, cartea mi-a fost adevărul și cuvîntul dreptate.

Vocația mi-a mînat pașii spre Institutul de teatru. Timiditatea, stîngăcia mi-au fost învinse, încetul cu încetul, prin dragostea cu care am fost înconjurată, prin îndrumarea competentă a profesorilor. Încrederea și perseverența lor m-au ajutat să înving piedicile din mine și mi-au dat curajul de a apărea pe mica scenă a studioului cu titlul de actriță. Dar cel mai important lucru pe care l-am învățat a fost răspunderea de artist-cetățean în fața spectatorilor. Pentru că, indiferent de piesa reprezentată, de epoca și țara unde a fost scrisă, noi trebuie să o jucăm în fața spectatorilor de azi, a spectatorilor însetați de frumos, de cultură, a spectatorilor care sînt constructorii ai unei vieți noi, a celor care răspund de bunăstarea și fericirea întregii țări, ale noastre și ale generațiilor care vor urma.

Cu acest gînd am pășit în teatru. Cu aceste sentimente am pregătit primele roluri, încercînd să aduc în personajele interpretate adevărul vieții, întreaga căldură a inimii mele. Din fericire, aceste prime personaje pe care le-am interpretat îmi erau aproape, le cunoșteam, le înțelegeam, pentru că erau desprinse din epoca noastră. Indiferent că ele se numeau Luiza din *Fiițele*, Elena Herescu din *Dacă vei fi întrebat*, ingenera din *Ștafeta nevăzută* sau Ea din *Nu sînt Turnul Eiffel*, aceste personaje ale dramaturgiei românești m-au obligat să pledez cu putere pentru cinste și pentru dreptate, împotriva inerției și comodității. Destinul lor îmi era apropiat, așa cum îmi este aproape destinul tuturor cetățenilor acestei țări. Am căutat să le ajut, să le sfătuiesc pe aceste prietene ale mele și, dacă ele nu voiau întotdeauna să mă asculte, am vrut să arăt miilor de spectatori care mă ascultau, cum să se ferească de asemenea greșeli.

Am avut cîntea să particip de foarte multe ori la spectacolele de gală la care au asistat conducătorii noștri de partid și de stat. Am recitat cu emoție și cu bucurie versurile fierbinți care cîntau partidul și patria socialistă.

Mi s-a oferit posibilitatea interpretării a o serie de roluri din tezaurul dramaturgiei universale. Încă din Institutul de teatru am jucat rolul titular din *Mutter Courage* și Cleopatra din *Antoniu și Cleopatra*. Am interpretat la televiziune *Medeea* și la Teatrul Național rolul Lavinia din piesa *Din jale se intrupează Electra*.

Recapitulez acești ani ai vieții mele — de la învățămîntul gratuit la bursa care mi-a asigurat minunate condiții de studiu în Institutul de teatru, la repartizarea imediată într-un teatru de stat, pînă la posibilitatea de a face parte din colectivul Teatrului Național „I. L. Caragiale” din București și a juca pe prima scenă a țării — și îmi dau seama că unui tînar îi sînt oferite astăzi toate posibilitățile de a munci și a fi de folos semenilor săi. Și toate acestea se datoresc partidului, căilor pe care partidul le deschide oricărui tînar atunci cînd pășește în viață.

Recitesc adesea amintirile și biografiile marilor noștri artiști. Din toate aceste vieți am desprins că ei au avut de luptat nu numai cu greutatea de a-și perfecționa mijloacele de expresie artistică, ci mai ales cu mizeria, cu opacitatea burghezicii și cu lipsa ei de înțelegere pentru artă.

Cît de diferită este viața noastră, a actorilor de azi, și cu cît mai mare este răspunderea față de profesiunea pe care am ales-o! Răspundem încrederii acordate de partid, prin muncă fără preget spre continua înflorire a artei în țara noastră, Republica Socialistă România.

Eugenia Dragomirescu

GENERAȚIA MEA

Dacă astăzi mi s-ar cere să-mi alcătuiesc autobiografia, aș arăta că cel mai important moment al vieții mele îl constituie sprijinul, educația pe care mi-a dat-o partidul să ajung aici, la calitatea de artist-cetățean. Conștiința, bucuriile toate, izbînzile toate, i le datorez lui. El m-a învățat cum să muncesc, cui să mă adresez, ce să-mi doresc.

Eroii pe care mi i-a oferit prin intermediul dramaturgiei noastre noi nu mi-au dat numai satisfacțiile succesului, ci au contribuit chiar la formarea mea omenească și artistică, la maturizarea firească a actorului din mine.

Debutul mi l-am făcut pe scena Teatrului Național din Iași. Apoi, începînd cu *Nepoții gornistului*, am debutat pe o scenă bucureșteană, după care am întruchipat eroi din dramaturgia lui Davidoglu, Lovinescu etc. Mult mai recent, rolul din *Ștafeta nevăzută* de Paul Everac, ultima piesă românească de actualitate în care am jucat, mi-a adus bucuria întîlnirii cu oamenii noi, stîlpi ai realizării vieții noastre de azi. În *Nepoții gornistului*, eroii mei (Pintea și Cristea Dorobanțu) luptau pentru realizarea visului de veacuri al poporului nostru, împlinit numai de clasa muncitoare, condusă de Partidul nostru Communist. Inginerul Dobrian (*Ștafeta nevăzută*), eroul meu, luptă pentru puritatea ideilor comuniste, pentru adevărul nostru socialist. Ca să-i înțeleg pe acești eroi, tot de la partid am primit îndrumări, forță, discernămint.

Spiritul de partid, responsabilitatea civică, pasiunea creatoare ne conduc pe noi tinerii actori și în compunerea unor roluri din dramaturgia universală, clasică și modernă. Indiferent de ce rol interpretez, din ce epocă, simt nevoia de a-l gîndi, de a-l înfățișa în coordonatele sale artistice, cu ochii creatorului contemporan. Privesc în jur, la colegii mei, ieri în bancă alături de mine, în școală, azi interpretînd la rampă marile roluri ale teatrului, străduindu-se să fie „voci ale conștiinței umane”. Sînt fericit că am alături de mine actori fruntași, colegi de generație crescuți în spiritul unei arte active, combative.